

AM AVUT REVELAȚIA APARIȚIEI NOII COMETE, AM PREZIS-O, ȘI ESTE VERDE. CINE ESTE?

de Octavian Ciupitu.

Prăbușirea cerului, zdrobindu-mă cu imensitatea disperării nesfârșirii sale, a avut loc la 27 decembrie 2022, orele 10:00 dimineața. Atunci a sunat deșteptătorul telefonului ce avea să mă trezească pe mine din somnul de odihnă după micul dejun, dar nu și pe draga mea soție, Silvia Viorica Constantinescu. Suflarea o părăsise, corpul îi era acolo, dar ființa ei dispăruse. Unde s-a dus? Unde să o caut? De unde să o readuc?

Îngerii salvatori de la 112 m-au instruit prin telefon cum să o reanimez prin presiuni pe torace și prin transmiteri de suflu gură-la-gură repetate, pe care le-am executat dezlănțuit și frenetic timp de aproape un sfert de oră. Atunci am fost întrerup de reanimatorii sosiți cu imensele lor placi electrostatice, dar care nu au putut decât să-i constată decesul ireversibil. Suflarea i-a încetat, sufletul îi dispăruse. S-a dus! Unde?

Căderea mea în stare letargică, ca urmare a catastrofei ce a fost diagnosticată ca fiind infarct acut survenit în timpul somnului matinal, a venit ca să persiste pentru multă vreme. În starea aceasta am întâlnit două zile mai târziu, la 29 decembrie 2022, biroul de servicii funebre Fonus din localitatea Laxă, capitala comunei noastre de reședință, pentru a stabili procedura și discuta contractul funeraliilor ce vor urma. Vremea plângea și ea tristă cu o ploaie rece și lugubră. Gândurile mă copleșeau, întrebările mă asaltau, mintea îmi era tot mai încălțită: Ce s-a întâmplat? Cum a fost posibil? Ce ar fi trebuit să fi fost făcut altfel? Ce viață am avut noi doi în cei 57 de ani de stat împreună? 82 de ani doar nu este o vârstă înaintată! Cum a început totul? Și cum să se termine?

Una din temele discutate la Fonus a fost textul personal de adăugat la anunțul mortuar ce urma să se publice în ziarul Svenska Dagbladet. Am stabilit atunci să revin cu o propunere de mesaj personal al meu după o discuție prealabilă pe care s-o am cu copiii noștri. Iar copiii m-au încurajat și îndemnat să compun un mesaj propriu și nu să folosesc vreun citat de la vreun scriitor „clasic”. Iar gândurile mele s-au blocat atunci la cele două întrebări-cheie: Cum a început totul? Și cum să se termine?

Totul a început la 22 august 1965, în fața Institutului de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, azi Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, din București, unde eram student în anul 5. Tocmai sosisem de la practica de pregătire pentru lucrarea de

diplomă pe care o avusesem în orașul Timișoara pe tema „Teatru de operă și balet în orașul Timișoara” și-mi lăsasem lucrurile aduse de acolo la dulapul meu din facultate. În fața clădirii facultății am întâlnit un coleg și bun prieten ce tocmai venise pe acolo, și care m-a întrebat ce planuri aveam pentru seara acelei zile. A doua zi era 23 august, zi de mare serbare a statului comunist pentru faptul că România a trădat Germania în acea zi a anului 1944 în plină avansare a trupelor sovietice pe teritoriul României. Era de așteptat ca a doua zi să fie răvășită de aceste manifestări oficiale, așa că noi doi am ajuns la concluzia ca nu ar fi fost rău să părăsim capitata pentru câteva zile. Din vorbă în vorbă am ajuns la Gara de Nord, după care am ales la întâmplare să mergem cu un tren la Constanța. Pe tren amicul a propus sa-l vizităm acolo pe un coleg de facultate mai tânăr care dispunea de un mare apartament propriu și unde am fi putut fi cazați. Așa am și făcut, drept care colegul respectiv ne-a primit cu bucurie și a și organizat pe loc pentru noi o mică petrecere cu foști colegi de liceu și prieteni de-ai lui din Constanța ca invitați, convocați imediat prin telefon. După scurt timp au început să-i vină invitații. Eu așteptam într-una din camerele interioare ale apartamentului. Dintr-o dată s-a auzit un mare zgomot, uși trântite, voci ridicate, și o voce penetrantă de femeie tânără a întrebat: „Unde este Seneca?” După câteva șușoteli ușa camerei unde așteptam s-a trântit de perete, iar în deschiderea ușii și-a fixat poziția ea: Silvia! Am avut atunci revelația că ea s-a prăbușit asupra mea ca un meteorit venit de nicăieri, dar căutând o țință prestabilită. Am devenit pe loc o pereche și am rămas împreună, eu și Silvia, nedespărțiți din acea clipă și până la 27 decembrie 2022, orele 10:00, timp de peste 57 de ani. Dar de unde știa atunci Silvia din Constanța că porecla mea la liceul din București, și descoperită de colegii de la Arhitectură, era „Seneca”, și de ce venise ea să mă caute acolo și atunci?

Această întrebare a rămas în continuare un mister fără de răspuns.

Aceste gânduri m-au năpădit în ziua de 29 decembrie 2022 în timp ce mă pregăteam să scriu câteva cuvinte pentru necrologul Silviei la ziarul Svenska Dagbladet.

Ce s-a întâmplat apoi cu acest „meteorit”? Forța năvălitoare inițială s-a transformat, amplificat și adaptat la viața de familie, la creșterea copiilor, la perfecționarea profe-

sională, la căutarea adevărului cu orice preț, la promovarea adevărului prin scris jurnalistic și prin editură de carte, la cutreierat lumea, la schimbat viața și experiența prin mutare din țară în țară chiar și peste Atlantic – totul cu efectul bulgărelui de zăpadă care devine tot mai mare și mai mare și care își caută drumul de lansare în spațiul nesfârșit: meteoritul s-a pregătit toată viața să devină o nouă cometă! În momentul ajungerii la această concluzie am avut revelația direct în limba suedeză a textului propus pentru necrolog:

„Hon kom till mig som en meteorit och gick iväg nu som en ny komet”.

Sensul în limba română al acestui text suedez ritmat este:

„Ea a venit la mine ca un meteorit și a plecat acum ca nouă cometă”.

Acest text l-am scris în după-amiaza zilei de 29 decembrie 2022 și l-am transmis mai departe la Fonus pentru publicarea în necrologul din ziar. Imediat am realizat însă că această revelație a mea avea caracter de profecție. Romanii antici au răspândit crezul că omul este format din corp și suflet, unde cuvântul „suflet” (spiritus) vine de la „a sufla” (spiro, spirare). Sufletul este o suflare, care la moarte se ridică plutind spre cer și se transformă într-o stea. Sufletul, suflarea oamenilor activi și angajați, se duce spre cer însă ca o cometă, cum s-a întâmplat de exemplu cu Gaius Julius Caesar (100-44 î.e.n.), la a cărui moarte a apărut o cometă pe cer ce a trecut pe deasupra corpului neînsuflețit al acestuia: era sufletul lui în drum spre cer, întâmplare comemorată de o monedă bătută cu imaginea cometei de Octavianus Augustus (63 î.e.n.-14 e.n.).

Convingerea mea declarată în aceste rânduri de necrolog a fost că la decesul Silviei sufletul ei ne va părăsi ca o nouă cometă. La 22 ianuarie 2023, exact la o lună de la începerea suferințelor ce au culminat prin deces, o nouă cometă, de nicăieri și pe neașteptate, s-a apropiat de țărmurile Suediei. La 27 ianuarie 2023, exact la o lună de la decesul Silviei, pe această cometă am văzut-o eu pe deasupra casei noastre din Finnerödja, în apropiere de constelația Ursa Mică. Era mică, abia vizibilă cu ochiul liber. Dar era verde: culoarea preferată a Silviei, pe care ea a ales-o și la căpțușeala mantiei de pe coiful blazonului său civic înregistrat la Registrul Suedez de Blazoane. Așadar, noua cometă este sufletul Silviei în drum spre cer, cum am prezis eu. Și are culoarea ei: verde! ■